

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 10. marca 2021 *

„Predhodno odločanje – Mejni nadzor, azil in priseljevanje – Vizumska politika – Konvencija o izvajanju Schengenskega sporazuma – Člen 21(2a) – Listina o temeljnih pravicah – Člen 47 – Pravica do učinkovitega pravnega sredstva – Zavrnitev izdaje vizuma za dolgoročno prebivanje s strani konzula – Obveznost države članice, da zagotovi pravno sredstvo pred sodiščem zoper odločbo o zavrnitvi izdaje takega vizuma“

V zadevi C-949/19,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Naczelny Sąd Administracyjny (vrhovno upravno sodišče, Poljska) z odločbo z dne 4. novembra 2019, ki je na Sodišče prispela 31. decembra 2019, v postopku

M. A.

proti

Konsul Rzeczypospolitej Polskiej w N.,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi J.-C. Bonichot, predsednik senata, R. Silva de Lapuerta (poročevalka), podpredsednica Sodišča, L. Bay Larsen, sodnik, C. Toader, sodnica, in M. Safjan, sodnik,

generalni pravobranilec: J. Richard de la Tour,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za M. A. B. Grohman, advokat,
- za poljsko vlado B. Majczyna, agent,
- za češko vlado M. Smolek, J. Vlácil in A. Pagáčová, agenti,
- za nemško vlado J. Möller in R. Kanitz, agenta,
- za Evropsko komisijo C. Cattabriga, A. Stobiecka-Kuik in G. Wils, agenti,

* Jezik postopka: poljščina.

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 21(2a) Konvencije o izvajanju Schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985 med vladami držav Gospodarske unije Beneluks, Zvezne republike Nemčije in Francoske republike o postopni odpravi kontrol na skupnih mejah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 2, str. 9), ki je bila podpisana v Schengnu 19. junija 1990 in je začela veljati 26. marca 1995, kakor je bila spremenjena z Uredbo (EU) št. 610/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 (UL 2013, L 182, str. 1) (v nadaljevanju: KISS), in člena 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med M. A. in Konsul Rzeczypospolitej Polskiej w N. (konzul Republike Poljske, v nadaljevanju: konzul), ker ta M. A. ni izdal nacionalnega vizuma za dolgoročno bivanje.

Pravni okvir

Pravo Unije

KISS

- 3 Člen 18 KISS določa:

„1. Vizumi za prebivanje, daljše od treh mesecev (vizumi za dolgoročno prebivanje), so nacionalni vizumi, ki jih izda ena od držav članic v skladu z nacionalnim pravom ali pravom Unije. Taki vizumi se izdajo na podlagi enotne oblike za vizume, kakor je določena v Uredbi Sveta (ES) št. 1683/95 [UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 1, str. 13], pri čemer je v ustreznem polju vrsta vizuma označena s črko ‚D‘. Izpolnijo se v skladu z ustreznimi določbami Priloge VII k Uredbi (ES) št. 810/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o vizumskem zakoniku Skupnosti (Vizumski zakonik) [UL 2009, L 243, str. 1].

2. Vizumi za dolgoročno prebivanje veljajo največ eno leto. Če država članica tujcu dovoli, da na njenem ozemlju ostane za obdobje, daljše od enega leta, se vizum za dolgoročno prebivanje pred koncem njegove veljavnosti nadomesti z dovoljenjem za prebivanje.“

- 4 Člen 21 KISS določa:

„1. Tujci, ki imajo veljavno dovoljenje za prebivanje, ki ga je izdala ena od držav članic, se lahko na podlagi tega dovoljenja in veljavne potne listine do 90 dni v katerem koli 180-dnevem obdobju prosto gibljejo na ozemlju drugih držav članic, če izpolnjujejo pogoje za vstop iz člena 5(1)(a), (c) in (e) Uredbe (ES) št. 562/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. marca 2006 o Zakoniku skupnosti o pravilih, ki urejajo gibanje oseb prek meja (Zakonik o schengenskih mejah) [UL 2006, L 105, str. 1] in niso na nacionalnem seznamu razpisanih ukrepov zadevne države članice.

[...]

2a. Pravica do prostega gibanja iz odstavka 1 se uporablja tudi za tujce z veljavnim vizumom za dolgoročno prebivanje, ki ga je izdala ena od držav članic, kakor je določeno v členu 18.“

Direktiva (EU) 2016/801

- 5 Člen 1 Direktive (EU) 2016/801 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2016 o pogojih za vstop in prebivanje državljanov tretjih držav za namene raziskovanja, študija, opravljanja pripravništva, prostovoljskega dela, programov izmenjave učencev ali izobraževalnih projektov in dela varušku ali par (UL 2016, L 132, str. 21) določa:

„Ta direktiva določa:

- (a) pogoje za vstop in prebivanje za obdobje, daljše od 90 dni, na ozemlju držav članic ter pravice državljanov tretjih držav, kadar je ustrezno, pa tudi njihovih družinskih članov, za namen raziskovanja, študija, opravljanja pripravništva ali prostovoljskega dela v Evropski prostovoljski službi in, če se države članice tako odločijo, v okviru programov izmenjave učencev ali izobraževalnih projektov, prostovoljskega dela izven Evropske prostovoljske službe ali dela varušku ali par;

[...]“.

- 6 Člen 2 te direktive v odstavku 1 določa:

„Ta direktiva se uporablja za državljane tretjih držav, ki zaprosijo za sprejem ali so bili sprejeti na ozemlje države članice za namen raziskovanja, študija, opravljanja pripravništva in prostovoljskega dela v Evropski prostovoljski službi. Države članice se lahko tudi odločijo, da določbe te direktive uporabljajo za državljane tretjih držav, ki so zaprosili za sprejem za namen programa izmenjave učencev ali izobraževalnega projekta, prostovoljskega dela izven Evropske prostovoljske službe in dela varušku ali par.“

- 7 Člen 3 navedene direktive določa:

„V tej direktivi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

[...]

3. ‚študent‘ pomeni državljana tretje države, ki je bil sprejet na visokošolski zavod in na ozemlje države članice, da lahko opravlja osnovni namen, tj. redni študij v visokošolskem izobraževalnem programu, ki ga priznava ta država članica, vključno z diplomami, spričevali ali doktorati, pridobljenimi na visokošolskem zavodu, to pa lahko vključuje pripravljalni tečaj pred omenjenim izobraževanjem v skladu z nacionalnim pravom ali obvezno usposabljanje;

[...]

21. ‚dovoljenje‘ pomeni dovoljenje za prebivanje ali, če je tako določeno v nacionalnem pravu, vizum za dolgoročno prebivanje, izdan(-o) za namene te direktive;

[...]

23. ‚vizum za dolgoročno prebivanje‘ pomeni dovoljenje, ki ga izda država članica v skladu s členom 18 [KISS] ali ki je izdano v skladu z nacionalnim pravom držav članic, ki schengenskega pravne reda ne uporabljajo v celoti.“

8 Člen 34(5) iste direktive določa:

„Zoper vse odločitve o nedopustnosti ali zavrnitvi prošnje ali zavrnitvi podaljšanja ali odvzemu dovoljenja je v zadevni državi članici mogoče vložiti pravno sredstvo v skladu z nacionalnim pravom. V pisnem uradnem obvestilu se navede sodišče ali upravni organ, pri katerem je mogoče vložiti pritožbo, in časovni rok za vložitev pritožbe.“

Vizumski zakonik

9 Člen 32(3) Uredbe št. 810/2009, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 610/2013 (v nadaljevanju: Vizumski zakonik), določa:

„Prosilci, katerim se zavrne izdaja vizuma, se lahko pritožijo. Pritožbe se vložijo zoper državo članico, ki je sprejela končno odločitev o vlogi, v skladu z nacionalnim pravom te države članice. Države članice zagotovijo prosilcem informacije o postopku, v skladu s katerim je treba ravnati v primeru pritožbe, kakor je navedeno v Prilogi VI.“

Poljsko pravo

10 Člen 75 ustawa o cudzoziemcach (zakon o tujcih) z dne 12. decembra 2013 (Dz. U., 2018, pozicija 2094), kakor je bil spremenjen (v nadaljevanju: zakon o tujcih), določa:

„1. Izdaja nacionalnega vizuma se zavrne z odločbo.

2. Odločba o zavrnitvi izdaje nacionalnega vizuma se izda na obrazcu.“

11 Člen 76(1) zakona o tujcih določa:

„V primeru odločbe o zavrnitvi izdaje schengenskega ali nacionalnega vizuma, ki jo izda:

1) konzul, je mogoče vložiti vlogo za ponovno preučitev zadeve s strani tega organa;

[...]“.

12 Člen 5 ustawa Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (zakon o postopku pred upravnimi sodišči) z dne 30. avgusta 2002 (Dz. U., 2018, pozicija 1302), kakor je bil spremenjen (v nadaljevanju: zakon o postopku pred upravnimi sodišči), v različici, ki se uporablja za spor o glavni stvari, določa:

„Upravna sodišča niso pristojna v zadevah o:

[...]

4. vizumih, ki jih izdajo konzuli, razen vizumih

(a) iz člena 2, točke od 2 do 5, [Vizumskega zakonika]

(b) izdanih tujcem, ki so družinski člani državljana države članice Evropske unije, države članice Evropskega združenja za prosto trgovino (EFTA), ki je pogodbenica Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru [(EGP)], ali Švicarske konfederacije, v smislu člena 2, točka 4, zakona z dne 14. julija 2006 o vstopu na ozemlje Republike Poljske, bivanju na njem in njegovi zapustitvi s strani državljanov držav članic Evropske unije in njihovih družinskih članov (Dz. U., 2017, pozicija 900, in 2018, pozicija 650).

[...]“.

- 13 Člen 58(1), točka 1, zakona o postopku pred upravnimi sodišči določa: „[s]odišče zavrže tožbo [...] če zadeva ne spada v pristojnost upravnega sodišča [...].“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

- 14 Tožeča stranka v postopku v glavni stvari, državljani tretje države, je pri konzulu vložil vlogo za izdajo nacionalnega vizuma za dolgoročno prebivanje zaradi podiplomskega študija na Poljskem. Ker je bila njegova vloga zavrnjena, je od konzula zahteval ponovno preučitev te vloge. Ta je potrdil svojo zavrnitev izdaje vizuma zaradi pomanjkanja utemeljitve namena ali pogojev predvidenega prebivanja.
- 15 Tožeča stranka v postopku v glavni stvari je zoper zavrnilno odločbo konzula pri Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (upravno sodišče vojvodstva v Varšavi, Poljska) vložila tožbo. Da bi dokazala dopustnost tožbe, se je tožeča stranka v postopku v glavni stvari oprla na sodbo z dne 13. decembra 2017, El Hassani (C-403/16, EU:C:2017:960), in trdila, da je izrek te sodbe mogoče uporabiti za zadevo v glavni stvari zaradi podobnosti dejanskih in pravnih okoliščin te zadeve in zadeve, v kateri je bila izdana navedena sodba.
- 16 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (upravno sodišče vojvodstva v Varšavi) je s sklepom z dne 12. marca 2019 to tožbo zavrlo. To sodišče je na podlagi člena 5, točka 4, zakona o postopku pred upravnimi sodišči menilo, da zadeva v glavni stvari ne spada v pristojnost upravnih sodišč. Menilo je tudi, da se rešitev iz sodbe z dne 13. decembra 2017, El Hassani (C-403/16, EU:C:2017:960), za zadevo v glavni stvari ne uporabi, ker je bil vizum, ki je bil predmet te sodbe, vizum za kratkoročno bivanje, to je schengenski vizum, medtem ko je v zadevi v glavni stvari tožeča stranka v postopku v glavni stvari zaprosila za nacionalni vizum za dolgoročno prebivanje, ki se izda v skladu z nacionalnim pravom.
- 17 Ker je tožeča stranka v postopku v glavni stvari menila, da je Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (upravno sodišče vojvodstva v Varšavi) napačno presodilo, da odločba konzula o zavrnitvi izdaje nacionalnega vizuma ne more biti predmet sodnega nadzora in da je to sodišče zato neutemeljeno zavrlo tožbo zoper to odločbo, je vložila kasacijsko pritožbo pri predložitvenem sodišču, Naczelny Sąd Administracyjny (vrhovno upravno sodišče, Poljska).
- 18 Predložitveno sodišče navaja, da je bil po izdaji sodbe z dne 13. decembra 2017, El Hassani (C-403/16, EU:C:2017:960), člen 5, točka 4(a), zakona o postopku pred upravnimi sodišči spremenjen, da bi se vzpostavila pravica do pravnega sredstva pred sodiščem zoper odločbe o zavrnitvi izdaje schengenskega vizuma. Pojasnjuje pa, da se ta zakonska sprememba ne uporablja za odločbe o zavrnitvi izdaje nacionalnih vizumov, kakršna je ta iz postopka v glavni stvari. Tako odločba konzula o zavrnitvi izdaje nacionalnega vizuma za dolgoročno prebivanje tujcu v skladu z nacionalnim pravom ne more biti predmet sodnega nadzora.
- 19 Zato predložitveno sodišče sprašuje, ali pravo Unije zahteva, da se za nacionalne vizuma za dolgoročno prebivanje vzpostavi enaka raven varstva, kot je tista, ki se uporablja za schengenske vizume in ki izhaja iz sodbe z dne 13. decembra 2017, El Hassani (C-403/16, EU:C:2017:960).
- 20 V zvezi s tem predložitveno sodišče poudarja, da člen 21(2a) KISS tujcem, ki imajo nacionalni vizum za dolgoročno prebivanje, daje pravico do prostega gibanja. Tako naj bi bil nacionalni vizum eno od sredstev, ki tujcu omogočajo izvrševanje pravice do prostega gibanja in naj se kot tak ne bi bistveno razlikoval od izvrševanja te pravice na podlagi schengenskega vizuma, izdanega državljanu tretje države. Predložitveno sodišče meni, da čeprav se nacionalni vizumi in schengenski vizumi razlikujejo glede pravil, zahtev ali načinov izdaje, ki se zanje uporabljajo, se oboji nanašajo na izvrševanje iste pravice, ki izhaja iz prava Unije, s strani tujcev. Neobstoj možnosti izpodbijanja dokončne odločbe o zavrnitvi izdaje nacionalnega vizuma pred sodiščem lahko torej pomeni kršitev prava Unije, zlasti pravice do učinkovitega pravnega sredstva pred sodiščem iz člena 47, prvi odstavek, Listine.

- 21 V teh okoliščinah je Naczelny Sąd Administracyjny (vrhovno upravno sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba člen 21(2a) [KISS] v povezavi s členom 47, prvi odstavek, [Listine] razlagati tako, da bi morala biti državljanu tretje države, ki mu je bila zavrnjena izdaja vizuma za dolgoročno prebivanje in ki ne more izvrševati pravice do prostega gibanja na ozemlju drugih držav članic iz člena 21(1) [KISS], zagotovljena pravica do učinkovitega pravnega sredstva pred sodiščem?“

Pristojnost Sodišča

- 22 Poljska vlada ocenjuje, da Sodišče ni pristojno za odgovor na vprašanje za predhodno odločanje, ker zadeva v glavni stvari ne spada na področje uporabe prava Unije.
- 23 V zvezi s tem je iz člena 19(3)(b) PEU in člena 267, prvi odstavek, PDEU razvidno, da je Sodišče pristojno za predhodno odločanje o vprašanjih glede razlage prava Unije ali veljavnosti aktov institucij Unije.
- 24 V obravnavanem primeru pa predložitveno sodišče Sodišču predlaga, naj razloži člen 21(2a) KISS, ki je sestavni del prava Unije na podlagi Protokola (št. 19) o schengenskem pravnem redu, vključenem v okvir Evropske unije, ki je priložen Lizbonski pogodbi (UL 2010, C 83, str. 290).
- 25 V teh okoliščinah je Sodišče pristojno, da odgovori na postavljeno vprašanje.

Vprašanje za predhodno odločanje

- 26 Predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba pravo Unije, zlasti člen 21(2a) KISS glede na člen 47 Listine, razlagati tako, da državam članicam nalaga obveznost, da zoper odločbe o zavrnitvi izdaje vizuma za dolgoročno prebivanje za namene študija zagotovijo pravno sredstvo pred sodiščem.
- 27 Člen 21(2a) KISS pod pogoji iz odstavka 1 določa pravico do prostega gibanja tujcev z veljavnim vizumom za dolgoročno prebivanje, ki ga je izdala ena od držav članic, kakor je določeno v členu 18 iste konvencije.
- 28 Tako je iz samega besedila člena 21(2a) KISS razvidno, da se ta določba nanaša izključno na pravico do prostega gibanja, podeljeno državljanom tretjih držav, ki imajo vizum za dolgoročno prebivanje.
- 29 Zato navedena določba državljanom tretjih držav, ki jim je bila izdaja takega vizuma zavrnjena, ne daje nobene pravice ali svoboščine, ki bi spadala v okvir načela učinkovitega sodnega varstva, določenega v členu 47 Listine. Zato člen 21(2a) KISS državam članicam v tem smislu ne nalaga nobene obveznosti glede teh državljanov.
- 30 Zato položaj iz postopka v glavni stvari v delu, v katerem se nanaša na odločbo o zavrnitvi izdaje vizuma za dolgoročno prebivanje državljanu tretje države, natančneje na pravna sredstva, ki so na voljo zoper tako odločbo, ne spada na področje uporabe člena 21(2a) KISS.
- 31 Vendar iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da to, da je predložitveno sodišče vprašanje za predhodno odločanje oblikovalo tako, da se je sklicevalo le na nekatere določbe prava Unije, ni ovira za to, da mu Sodišče predloži vse elemente razlage prav Unije, ki so lahko uporabni pri sojenju v zadevi, o kateri odloča, ne glede na to, ali jih to sodišče v svojih vprašanjih navaja. Glede tega mora Sodišče iz vseh elementov, ki jih je predložilo nacionalno sodišče, zlasti iz obrazložitve predložitvene odločbe,

izluščiti elemente prava Unije, ki jih je treba razložiti ob upoštevanju predmeta spora (glej v tem smislu zlasti sodbo z dne 9. aprila 2014, *Ville d'Ottignies-Louvain-la-Neuve* in drugi, C-225/13, EU:C:2014:245, točka 30).

- 32 V teh okoliščinah je treba preveriti, ali lahko obveznost zagotovitve pravnega sredstva pred sodiščem zoper odločbe o zavrnitvi izdaje vizuma za dolgoročno prebivanje za namene študija, kakršna je odločba iz postopka v glavni stvari, izhaja iz druge določbe prava Unije, kot je člen 21(2a) KISS.
- 33 V zvezi s tem je treba opozoriti, da so vizumi za dolgoročno prebivanje, kot je razvidno iz člena 18(1) KISS, nacionalni vizumi, ki jih izda ena od držav članic v skladu z nacionalnim pravom ali pravom Unije.
- 34 Ker glede vizumov za dolgoročno prebivanje, ki jih države članice izdajo v skladu s svojo zakonodajo, zakonodajalec Unije na podlagi člena 79(2)(a) PDEU ni sprejel nobenega akta, ki bi urejal postopke in pogoje za izdajo takih vizumov, ti pogoji in ti postopki, vključno s postopki s pravnimi sredstvi zoper odločbe o zavrnitvi izdaje teh vizumov, spadajo izključno na področje nacionalnega prava (glej v tem smislu v zvezi z vizumi za dolgoročno prebivanje iz humanitarnih razlogov sodbo z dne 7. marca 2017, *X in X*, C-638/16 PPU, EU:C:2017:173, točka 44).
- 35 Ker vloge za izdajo takih vizumov za dolgoročno prebivanje tako niso urejene s pravom Unije, se določbe Listine, konkretno tiste iz člena 47, ne uporabljajo za zavrnitev teh vlog (glej v tem smislu v zvezi z vizumi za dolgoročno prebivanje iz humanitarnih razlogov sodbo z dne 7. marca 2017, *X in X*, C-638/16 PPU, EU:C:2017:173, točka 45 in navedena sodna praksa).
- 36 Področje uporabe Listine je namreč, kar zadeva ravnanje držav članic, opredeljeno v njenem členu 51(1), v skladu s katerim se določbe Listine uporabljajo za države članice, kadar izvajajo pravo Unije, ta določba pa potrjuje ustaljeno sodno prakso Sodišča, da se temeljne pravice, ki jih zagotavlja pravni red Unije, uporabljajo v vseh položajih, ki jih ureja pravo Unije, v drugih položajih pa ne (sodba z dne 19. novembra 2019, *A. K. in drugi* (Neodvisnost disciplinskega senata vrhovnega sodišča), C-585/18, C-624/18 in C-625/18, EU:C:2019:982, točka 78 in navedena sodna praksa).
- 37 V obravnavanem primeru je iz predložitvene odločbe razvidno, da je tožeča stranka v postopku v glavni stvari konzula zaprosila za izdajo vizuma za dolgoročno prebivanje zaradi podiplomskega študija na Poljskem.
- 38 V zvezi s tem je treba upoštevati, prvič, da Direktiva 2016/801, kot določa njen člen 1(a), med drugim določa pogoje za vstop in prebivanje državljanov tretjih držav za namene študija za obdobje, daljše od 90 dni, in, drugič, da iz člena 3, točki 21 in 23, te direktive izhaja, da lahko države članice dovoljenje, izdano za namene te direktive, izdajo v obliki dovoljenja za prebivanje ali, če nacionalno pravo tako določa, v obliki vizuma za dolgoročno prebivanje.
- 39 Predložitveno sodišče mora preveriti, ali vloga za izdajo vizuma iz postopka v glavni stvari spada na področje uporabe te direktive.
- 40 Če je odgovor pritrdilen, je treba poudariti, da je v skladu s členom 34(5) Direktive 2016/801 zoper odločbe o zavrnitvi izdaje vizuma, ki spada na področje uporabe te direktive, v zadevni državi članici mogoče vložiti pravno sredstvo v skladu z nacionalnim pravom.
- 41 Iz tega izhaja, da v primeru odločbe o zavrnitvi izdaje vizuma, ki spada na področje uporabe Direktive 2016/801, člen 34(5) te direktive prosilcem za tak vizum izrecno daje možnost vložitve pravnega sredstva v skladu z nacionalno zakonodajo države članice, ki je sprejela to odločbo.

- 42 Tako je zakonodajalec Unije, kot pri schengenskih vizumih, državam članicam prepustil odločitev o vrsti in konkretnih podrobnih pravilih glede pravnih sredstev, ki so na voljo prosilcem za vizume za dolgoročno prebivanje, ki spadajo na področje uporabe Direktive 2016/801.
- 43 V zvezi s tem je treba spomniti, da je treba skladu z ustaljeno sodno prakso, kadar neko področje ni urejeno s predpisi Unije, v notranjem pravnem redu posamezne države članice določiti postopkovna pravila v zvezi s pravnimi sredstvi pred sodišči, s katerimi se zagotavlja varstvo pravic upravičencev, vendar pod pogojem, da ta pravila niso manj ugodna od tistih, ki urejajo podobne položaje, za katere velja nacionalno pravo (načelo enakovrednosti), in da ta pravila v praksi ne onemogočajo ali čezmerno ne otežujejo uveljavljanja pravic, ki jih zagotavlja pravo Unije (načelo učinkovitosti) (sodba z dne 13. decembra 2017, El Hassani, C-403/16, EU:C:2017:960, točka 26 in navedena sodna praksa).
- 44 Poleg tega je treba v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 36 te sodbe, značilnosti postopka s pravnim sredstvom iz člena 34(5) Direktive 2016/801 določiti skladno členom 47 Listine.
- 45 Ta določba Listine pa državam članicam nalaga obveznost, da v določeni fazi tega postopka zagotovijo pravno sredstvo pred sodiščem (glej v tem smislu sodbo z dne 13. decembra 2017, El Hassani, C-403/16, EU:C:2017:960, točka 41).
- 46 Zato glede odločb o zavrnitvi izdaje vizuma za namene študija, ki spada na področje uporabe Direktive 2016/801, pravo Unije in zlasti člen 34(5) te direktive v povezavi s členom 47 Listine državam članicam nalaga obveznost, da zagotovijo postopek s pravnim sredstvom zoper take odločbe, katerega podrobna pravila so predmet pravnega reda vsake države članice in spoštuje načeli enakovrednosti in učinkovitosti, pri čemer mora ta postopek v določeni fazi zagotavljati pravno sredstvo pred sodiščem (glej po analogiji sodbo z dne 13. decembra 2017, El Hassani, C-403/16, EU:C:2017:960, točka 42).
- 47 Glede na zgoraj navedene preudarke je treba na vprašanje, ki ga je postavilo predložitveno sodišče, odgovoriti, da je treba člen 21(2a) KISS razlagati tako, da se ne uporablja za državljana tretje države, ki mu je bila zavrnjena izdaja vizuma za dolgoročno prebivanje.
- 48 Pravo Unije in zlasti člen 34(5) Direktive 2016/801 v povezavi s členom 47 Listine je treba razlagati tako, da državam članicam nalaga obveznost, da zagotovijo postopek s pravnim sredstvom zoper odločbe o zavrnitvi vizuma za namene študija v smislu te direktive, katerega podrobna pravila so predmet pravnega reda vsake države članice in spoštuje načeli enakovrednosti in učinkovitosti, pri čemer mora ta postopek v določeni fazi zagotavljati pravno sredstvo pred sodiščem. Predložitveno sodišče mora preveriti, ali vloga za izdajo nacionalnega vizuma za dolgoročno prebivanje za namene študija iz postopka v glavni stvari spada na področje uporabe te direktive.

Stroški

- 49 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

- 1. Člen 21(2a) Konvencije o izvajanju Schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985 med vladami držav Gospodarske unije Beneluks, Zvezne republike Nemčije in Francoske republike o postopni odpravi kontrol na skupnih mejah, ki je bila podpisana v Schengnu 19. junija 1990 in je začela veljati 26. marca 1995, kakor je bila spremenjena z Uredbo (EU) št. 610/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013, je treba razlagati tako, da se ne uporablja za državljana tretje države, ki mu je bila zavrnjena izdaja vizuma za dolgoročno prebivanje.**

2. Pravo Unije in zlasti člen 34(5) Direktive (EU) 2016/801 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2016 o pogojih za vstop in prebivanje državljanov tretjih držav za namene raziskovanja, študija, opravljanja pripravništva, prostovoljskega dela, programov izmenjave učencev ali izobraževalnih projektov in dela varušek au pair v povezavi s členom 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah je treba razlagati tako, da državam članicam nalaga obveznost, da zagotovijo postopek s pravnim sredstvom zoper odločbe o zavrnitvi vizuma za namene študija v smislu te direktive, katerega podrobna pravila so predmet pravnega reda vsake države članice in spoštuje načeli enakovrednosti in učinkovitosti, pri čemer mora ta postopek v določeni fazi zagotavljati pravno sredstvo pred sodiščem. Predložitveno sodišče mora preveriti, ali vloga za izdajo nacionalnega vizuma za dolgoročno prebivanje za namene študija iz postopka v glavni stvari spada na področje uporabe te direktive.

Podpisi